

ли, чудеса.... Белкимъ не е чудо, да сравнявашъ пѣхотата съ кавалерията? Моята кавалерия никѣдъ не може да избегне щото нейнитѣ полкове моитѣ да не настигнѣтъ... А това за мене е практика...

— За какво?

— А за това щото въ голѣмата европейска война, не-ожиданно да съсѣрѣдоточваме и масиrowаме войски въ пай немислимитѣ пунктове. Ако ни се случи да се схванемъ съ нѣмцитѣ, азъ всякога ще се постарая противъ една тѣхна дивизия, да поставя свои двѣ. А за това нужно е да се приучи солдатинѣтъ къмъ неуморяванieto.... Нито разстоянието, нито времето не трѣбва да го плашатъ.... Въ това е залогѣтъ на успѣхѣтъ...

Кога отпочиваше и сияше Скобелевъ, прѣзъ времето на този пословиченъ походъ, неизвѣстно.... Силитѣ на неговѣтъ отрядъ въ всякой случай бѣхъ така незначителни, щото покрай тѣзи грамадни прѣмнанаваия, на солдатитѣ, които се спирахъ за прѣнощуване, трѣбваше още и да се укрѣпняватъ.

— Защо да се безпокоите така. Три дена не направили бихъ разлика? питахъ го.

— Какъ.... По другата страна на Марица, паралелно съ насъ вървахъ таборитѣ на Абдулъ-Керимъ паша. Одринъ се явяваше, по такъвъ начинъ, призма, която ще се достани на по бързинѣтъ. Ще се явятъ тѣ по-рано, ще се настанятъ въ одринскитѣ укрѣпления и тогава прощавай надѣждо за скорошното свършване на войната! Тукъ нѣма кога да се разсѣдлаватъ конѣтъ.

Това движение бѣше толкова бързо, че които въображавахъ да срѣцнатъ русеитѣ само въ Казанлъкъ, Серверъ и Намикъ паши, дойдохъ въ ужасъ, като срѣцахъ маси бѣжанци по пѣтя.

— Гдѣ сж московцитѣ? питахъ тѣ.

— Московцитѣ сж близко!....

Наконецъ въ шестнадесять верета отъ Одринъ Намикъ и Серверъ, пораженни, са натѣкнахъ на Скобелевитѣ аванпости.

— Чий е отрядѣтъ? питахъ у своитѣ.

— На Акъ-паша!

До тогава това бѣше неожиданно и тѣй растрѣси старецѣтъ Намика, че той заплака, като се дръпна на вѣтрѣ въ пайтонѣтъ.... Чрѣзъ часъ при него дойде почетенъ конвой отъ Скобелева. Генералѣтъ ги прие при себе си...